

Exclusive Interview
**Michael
Schenker**

Exclusive Interview

สัมภาษณ์พิเศษ

Michael Schenker

สัมภาษณ์โดย ชวาคณะ Overdrive
ถอดความโดย uevolme

Michael Schenker

มือกีตาร์ระดับตำนาน ได้มานั่งคุยกับ Overdrive เพื่อแฟนฯชาวไทยโดยเฉพาะ มาอ่านกัน

OD (Overdrive) : ได้ยินมาว่า ถ้าคุณไม่ได้เป็นมือกีตาร์ คุณก็คงจะเป็นนักฟุตบอลไปแล้ว

MS (Michael Schenker) : ผมเป็นนักฟุตบอลอยู่ก่อนแล้ว หลังจากนั้น พอผมอายุได้ 11 ขวบ ทุกสุดสัปดาห์ถ้าผมไม่เล่นฟุตบอลก็จะเล่นกีตาร์ พอถึงจุดหนึ่ง ผมก็ต้องเลือกว่าจะเป็นอันไหน แล้วสิ่งที่ผมเลือกโดยไม่ลังเลเลยก็คือดนตรี แต่ระหว่างนั้นผมก็ตีกองด้วยผมชอบมือกลองมาก ทุกวันนี้ก็ยังอยากเป็นมือกลองอยู่

OD : แล้วคุณฝึกยังไงครับ ตอนเริ่มหัดเล่นกีตาร์?

MS : ถ้าย้อนกลับไปเมื่อก่อน การฝึกของผมเคยใช้เวลา 14 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งรวมทั้งการแต่งเพลงและฝึกอะไรก็ตามที่ผมสนใจ สิ่งที่ผมอยากจะทำและอีกมากมายหลายอย่าง ทุกอย่างมันเป็นไปตามขั้นตอน แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า จนถึงวันหนึ่ง ผมมีอยู่สองสิ่งที่สำคัญกว่าเรื่องอื่นๆ สิ่งหนึ่งในนั้นก็คือการฝึกกีตาร์วันละสองชั่วโมง ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ผมฝึกมา 25 ปีหรือ 30 ปีแล้ว กับอีกสิ่งหนึ่งคือการฝึกสมาธิวันละสองชั่วโมง ถ้าทำสองอย่างนี้แล้วก็เท่ากับผมได้ทำสิ่งที่สำคัญที่สุดของตัวเองแล้ว เวลาออกเหนือจากนั้น ผมก็ใช้หาความสุขได้ ซึ่งเป็นความสุขที่สูงขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง คือความสุขที่ได้สร้างสรรค์อะไรใหม่ๆ เพราะการเล่นกีตาร์กับการทำสมาธิเป็นเรื่องของวินัยเอามากๆ เวลาเล่นกีตาร์ เวลาทำสมาธิ คุณต้องตั้งใจกับมัน แล้วก็จะได้ผล แต่หลังจากนั้นผมก็แค่ไปเล่นและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ไม่ใช่เล่นเพื่อทำเต็ม

OD : แล้วการทำสมาธิช่วยให้คุณเล่นได้ดีขึ้นมั๊ย?

MS : การทำสมาธิหรือ ผมทำมันมาตั้งแต่อายุได้ 14-15 ปีแล้ว มันยิ่งกว่าสำคัญมากอีกนะ ผมเคยเกือบจะจบสิ้นจากประสบการณ์หนึ่งในชีวิตไปแล้วถ้าไม่มีสิ่งนี้ ในช่วงเวลานั้นผมมีสิ่งหนึ่งที่ผมมักจะอธิบายถึงมันว่าเป็น ลำแสงสีทองจากหน้าอกลงไปยังท้อง ขณะที่ตรงข้างๆ มันเป็นอย่างอื่นต่างๆ ยัวเยี้ยอยู่เต็มไปหมด แสงสีทองนี้เองที่นำผมกลับมาใช้ชีวิต แต่ผมต้องรับมือกับสิ่งแย่งๆ ทั้งหลายที่อยู่รอบข้าง

OD : ตอนคุณหัดเล่นกีตาร์ช่วงแรก คุณเรียนรู้เรื่องอะไรบ้างครับ?

MS : ผมเล่นเพลง Happy Happy Shake, I Want to Hold Your Hand (ร้องเพลงนี้ก่อนนี้ออกมา)

OD : ตอนนั้นคุณมีแรงบันดาลใจจากใครบ้างมั๊ย?

MS : เน้นนอนครับ อย่าง Jeff Beck, Leslie West, Eric Clapton, Jimmy Page, Johnny Winter แล้วก็อื่นๆ อีกหลายคน ใครก็ตามที่นำฟัง มือกีตาร์พวกนี้คือผู้ที่ทำให้ผมพัฒนาแบบก้าวกระโดด จากนั้นผมก็เล่นในแบบที่ผมอยากจะทำ เล่นเร็วพอที่จะทำให้ผมเป็นมือกีตาร์ที่มีเอกลักษณ์แนวทางของตัวเอง

OD : เพลง Rock Bottom คุณเฝ้าตอนอายุ 17 หรือครับ?

MS : ตอนประมาณ 17 ครึ่งนะ แล้วมันก็ออกมาของมันเอง ตอนนั้นเราอยู่กับในห้องซ้อม Phil (U.F.O.) กำลังอ่านนิตยสาร พวกเรากำลังต้องการวัตถุดิบใหม่ๆ มาใช้ แล้วผมก็เล่นมันออกมาทุกคนก็เล่นตาม

OD : คุณอิมโพรไวส์มันออกมาตอนนั้นหรือแต่งมาก่อน?

MS : มันเป็นการอิมโพรไวส์ล้วนๆ

อยู่ๆ ก็มาเอง แบบว่า ผมไม่ได้นั่งคิดอยู่ตรงนั้นก่อนหน้านั้น ก็เหมือนที่ผมบอกไป ตอนนั้นเรากำลังอยู่ในห้องซ้อมกัน Phil อ่านนิตยสารอยู่ Pete ก็พร้อมจะเล่นอยู่แล้ว ผมเลยต้องคิดอะไรออกมาเล่นสักอย่าง เพราะคนอื่นไม่ได้คิดกัน ผมก็เลยแบบว่า “โอเค อันนี้เขินใจ?” (Michael ทำเสียงท่อนริฟฟ์เพลงนี้ในใจ) แล้ว Phil ก็กระโดดขึ้นมา เหวี่ยงหนังสือทิ้งแล้วบอกว่า “นี่แหละ ใช่เลย!” เขาจึงเป็นคนแรกที่เห็นคุณค่าของริฟฟ์ท่อนนี้ เขารู้สึกว่ามันสร้างแรงบันดาลใจให้เขา ส่วนคนอื่นๆ ก็แค่เล่นตามเท่านั้น

OD : ได้ยินมาว่า คุณฝึกตลอดเวลา ฝึกทุกวันจนถึงตอนนี้

MS : ก็อย่างที่ผมพูดไปแล้ว การฝึกของผมมันค่อยๆ เป็นไปทีละขั้น จนผ่านไปหลายปี มันก็มาถึงจุดที่ผมถามตัวเองว่า อะไรคือสิ่งที่สำคัญกว่าอย่างอื่น ถ้าคุณเริ่มจักรยานมา 30 ปี ตอนนี้อยู่ก็ไม่ต้องฝึกที่จักรยานอีกต่อไปแล้ว คุณรู้วิธีที่จักรยานแล้ว พอถึงจุดนั้นผมเลยต้องถามตัวเองว่าอะไรสำคัญกว่าอย่างอื่น และทำยังไงผมถึงจะเล่นมันต่อไปได้เรื่อยๆ เพราะเมื่อคุณหยุดเล่น มันก็จะยากที่จะกลับมาเล่นได้เหมือนเดิมอีกที เพราะฉะนั้นสำหรับผมแล้ว หลักการคือผมต้องเล่นวันละนิดทุกๆ วัน แล้วมันก็จะโอเคเอง ส่วนเรื่องของจิตวิญญาณก็สำคัญพอๆ กัน ผมเลยรวมทั้งสองเรื่องนี้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเพื่อที่ว่าก่อนผมจะเข้านอน ผมจะพูดกับตัวเองได้ว่า Michael นายได้ทำสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตแล้ววันนี้ แค่นี้แหละ สิ่งอื่นๆ ระหว่างนั้นก็แค่เล่นเท่านั้น สำหรับผมแล้ว การฝึกก็คือการฝึกมันคือการช่วยให้มือผมเล่นได้ดีเหมือนเดิม แต่สิ่งอื่นๆ อย่างการแต่งเพลงและที่เหลือก็คือ การใช้ความคิดสร้างสรรค์

OD : คุณช่วยเล่นลิกที่คุ้นเคยให้ฟังมั๊ย?

MS : ถ้าคุณให้เงินผมนะ ได้เลย (ทุกคน หัวเราะกับมุขและหน้าจริงจังของเขา) โอเค เรามาต่อรองกันดีกว่า (หัวเราะกันอีก) ไครๆ

ผมมีอยู่สองสิ่งที่สำคัญกว่าเรื่องอื่นๆ สิ่งหนึ่งในนั้นก็คือการฝึกกีตาร์วันละสองชั่วโมง ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ผมฝึกมา 25 ปีหรือ 30 ปีแล้ว กับอีกสิ่งหนึ่งคือการฝึกสมาธิวันละสองชั่วโมง ถ้าทำสองอย่างนี้แล้วก็เท่ากับผมได้ทำสิ่งที่สำคัญที่สุดของตัวเองแล้ว

ก็อยากได้เงิน โครจๆ ก็ต้องใช้เงิน ผมต้องเลี้ยงดูลูกๆ ผม ผมมีตั้งห้าคน คุณจะให้ผมเท่าไรดี?

OD : คุณลองบอกเราสิ!

MS : ยังไงผมก็เล่นให้ดูอยู่แล้ว (เขาพูดพลางเอื้อมไปคว้ากีตาร์ Dean รุ่นประจำตัวเขา) สิ่งที่ผมมักจะฝึกเพื่อให้มือผมเล่นได้ดีตลอดเวลา ก็คือแบบนี้ (เขาเล่น Legato Lick ที่ใช้ Hammer-on และ Pull-off เป็นหลัก สลับด้วยการลงบีคเป็นบางจุด) แล้วก็ไม่มีอะไรนอกเหนือจากนี้อีกแล้วนะ

OD : แล้วการฝึกมือข้างที่จับบีคล่ะครับ?

MS : อืม ก็ประมาณนี้ (เขาเล่นอาร์เพจจิโอโดยมือขวาจับบีคลงขึ้นสลับกันไปเรื่อยๆ) ผมฝึกมันก็แค่เพื่อให้มือขวามันสม่ำเสมอ เวลาฝึกผมก็จะมี Drum Machine ไว้เพื่อบอกว่า ตอนนั้นผมเล่นได้เท่าเดิมหรือแยกว่าเดิม หรือดีขึ้น ก็เท่านั้นแหละที่ผมฝึก สิ่งอื่นนอกจากนั้นมาจากความรู้สึกทั้งหมด

OD : กำกับคุณถึงจับบีคแบบนี้ครับ? (เขาจะจับบีคเอียงขึ้น 45 องศา)

MS : เอ้อ บางทีอาจจะเป็นเพราะผมอยากให้เห็น ให้เสียงมันคมมัน ผมเริ่มเล่นมาจับบีคยี่ห้อ Haco ซึ่งมีตัวพิมพ์หนาๆ อยู่บนบีค แล้วพอติดมันลงไปบนสาย จะได้เสียงที่คุณสนใจมาก กร้าวร่ามาก (เขาทำเสียงเลียนแบบเสียงที่เขาพูดถึง) ผมจะไม่เล่นโดยจับบีคแบบนี้ (แบบใช้มุมแหลม) เพราะมันฟังดูไม่หนักแน่น ดูเหวอะเหวอะ ปวกเปียก และผมไม่สามารถควบคุมมันได้ ดังนั้นเวลาผมจับบีคแบบนี้ ผมชอบจับ อย่างเช่นที่ใช้บีคอันนี้ ซึ่งผมจะใช้ได้ทั้งสองข้าง ผมจะได้เสียงแบบที่ผมชอบจากทั้งสองข้างของมันเหมือนกัน แต่บีค Haco จะหนักกว่านี้ คมยิ่งกว่านี้ กร้าวร่า กว่านี้ นอกจากนั้น เมื่อก่อนเสียงแอมป์ไม่เหมือนทุกวันนี้ เวลาผมจับบีคแบบนี้ ผมจะได้ซาวด์ที่ทั้งแตกคมๆ และอุ่นผสมกัน เสียงแตกคมๆ กับเสียงอุ่นๆ นี้เข้ากันได้ดีมาก แต่ถ้าแตกแบบว่าปวกเปียก ผมจะเกลียดแอมป์ๆ ผมจะชอบเสียงอุ่นๆ นุ่มๆ ที่มีความคมผสมอยู่

OD : คุณปรับเสียง Distortion ยังไงครับตอนอยู่กับ UFO?

MS : ปรับจากแอมป์เลย

OD : ไม้ใช้เอฟเฟกต์เหยหรือครับ พวกแป้นเหยียบบางยี่ห้อ?

MS : ไม่เลย ผมเสียบตรงเข้าแอมป์เลย ผมไม่รู้ว่ Jim Marshall เขาจะรู้อะไรเรื่องนี้ แต่ผมว่า แอมป์รุ่นเดียวกันแต่ละตัวก็เสียงไม่เหมือนกัน ผมโซคตินะ ครั้งหนึ่งผมได้แอมป์ Marshall ตัวนี้จากมือกีตาร์ที่เป็นลูกทัวร์ของผม ผมมีมันไว้ใช้ตั้งแต่ปี 74 ถึง 84 แต่แล้วไอ้... บางราย ซึ่งผมไม่อยากจะใช้ค่านั้นพูดออกมา มันเอาทุกอย่างออกไปจากแอมป์ตัวนั้นของผม แล้วเอาอุปกรณ์ขยับใส่เข้าไปแทน มันรู้ว่าผมมีของดี ผมเลยต้องซื้อมือถือแอมป์ผมขึ้นมาใหม่ (หัวเราะพร้อมกัน)

OD : คุณเคยใช้ Distortion ของ

ผมทำเพลงเสร็จปั๊บ ผมก็ส่งให้โปรดิวเซอร์เขาวิเคราะห์พวกมัน แล้วผมก็ไปหาเขา ช่วยกันประกอบร่างพวกมันให้เข้ารูปเข้ารอย แล้วก็ทำมันเสร็จหมดในช่วงเวลาสั้นมากๆ นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผมจะไม่ลืมความรู้สึกอันไหนตอนแต่งเพลงไปเลย

MXR บั๊ว?

MS : MXR ผมไม่รู้จักนะ ผมรู้จักแต่ Boss แล้วอีกอย่างที่ผมใช้ก็ Tech 21 หรืออะไรประมาณนั้น อีกอันที่ผมชอบก็คือรุ่นที่ Dimebag คนที่ถูกยิงนั้นนะ ใช้อยู่ แต่ผู้จัดการส่วนตัวผมยังไม่แน่ใจพอจะให้เงินผมไปซื้อมันเลย (ทุกคนหัวเราะ) แต่ในอนาคต เขาคงจะยอมเข้าสักวันก็ได้เนะ ยังไงผมก็ยังไม่ได้ตายอยู่ดีกับ Tech 21

OD : ผมสงสัยมาตลอดว่า คุณคิดลึกลงไป Into The Arena มาได้ยังไง?

MS : เอ้อ มันก็แค่เป็นตัวผม มันออกมาเองก็เท่านั้น ไม่มีใครมาสั่งว่าผมต้องทำอะไร มันก็คือภาพสะท้อนตัวตนของผมเท่านั้นเอง

OD : คุณช่วยอธิบายให้ราฟังหน่อยได้มั๊ยว่า ลึกลงไปเพลงนี้ตรง Verse ที่สอง คุณเล่นจากสเกอริส? ตรงที่คุณไล่เนื้อจากบริเวณเฟร็คที่สามลึกเข้าไปในคอกีตาร์นะ?

MS : ตรงนี้เทรอก ผมไม่รู้เทรอก ผมก็แค่เล่นออกมาตามทีรู้สึก มันแค่เป็นการสร้างสรรค์อะไรขึ้นมา คุณต้องถามคนอื่นที่รู้เรื่องทฤษฎีเรื่องเทคนิคคนอื่นแล้วละ ผมบอกไม่ได้เทรอกศัพท์เทคนิค (ศัพท์เฉพาะทาง) ผมไม่มีคำเรียกมันหรอก คนอื่นๆ เขาเอาคำพูดมาขยัดปากผม แต่ผมไม่เข้าใจมันเลย ผมไม่ได้แต่งหนังสือ คนอื่นเขาเขียนหนังสือเรื่องพวกเรา ผมไม่รู้ว่าจะเรียกสิ่ง

ที่ผมทำว่ายังไงนอกเหนือไปจากดนตรีแบบ Michael Schenker

OD : ถ้ายังงั้น สำหรับคุณแล้ว การแต่งเพลงก็คือการสร้างสรรคและเล่นสิ่งที่คุณได้ยินในหัวตอนนั้น?

MS : ผมจะบอกคุณนะว่ามันเป็นไปยังไง ขึ้นแรกเลย ผมจะกักตัวเองอยู่ในห้องเก็บของ หรือไม่ก็ห้องซักผ้า เพราะผมอยากได้อยู่ให้พ้นจากคนอื่นๆ ทั้งหมด มันเป็นที่ที่ผมรู้สึกสบายใจที่สุดเวลาแต่งเพลง แล้วผมก็จะฟังความคิดอย่างหนัก ผมหมายถึงว่า ผมจะไม่แต่งอะไรเลย ยกเว้นว่ามันถึงเวลาต้องแต่ง เพราะผมไม่เชื่อในเรื่องการแต่งเพลงที่ครั้งปีให้หลัง ผมต้องกลับมานั่งทำความเข้าใจ ต้องคิดว่าตอนแต่งมันผมรู้สึกอะไรอยู่ มันยากเกินไป มันเป็นการเสียเวลาสำหรับผม แต่ถ้าผมบอกกับตัวเองว่า "Michael ถึงเวลาต้องแต่งเพลงทำอัลบั้มใหม่แล้วนะ" ผมก็จะเข้าไปอยู่ในห้องเก็บของ และผมไม่ต้องนึกย้อนหลังอะไรทั้งสิ้น เพราะเพลงมันจะถูกทำไปรวดเร็ววจนเสร็จ ผมทำเพลงเสร็จปั๊บ ผมก็ส่งให้โปรดิวเซอร์ เขาวิเคราะห์พวกมัน แล้วผมก็ไปหาเขา ช่วยกันประกอบร่างพวกมันให้เข้ารูปเข้ารอย แล้วก็ทำมันเสร็จหมดในช่วงเวลาสั้นมากๆ นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะผมจะไม่ลืมความรู้สึกอันไหนตอนแต่งเพลงไปเลย สำหรับผมแล้ววิธีนี้

Exclusive Interview
Michael Schenker

ดีที่สุด เพราะผมจะบอกว่า “ชะ เอะเลยใช้มัย โอเค ทำเลย” แต่บางคนอาจจะไม่เพลงแต่งเก็บไว้เต็มตู้เลย จนเขาไม่รู้ว่ามันมายังไงหรือจะกลับไปค้นหาความรู้สึกตอนแต่งมันยังงี้ไปอีกแล้ว แต่ไม่แน่ วิธีของพวกเขาอาจจะใช้ได้ดีกว่าก็ได้นะ ผมไม่รู้หรอก แต่สำหรับผม ผมจะทำอะไรไม่ได้ถ้ายังไม่ถึงเวลาที่ต้องทำมันจริงๆ จังๆ แบบว่า “เอาล่ะนะ ทำกันได้เลย ทำให้อะเลย”

OD : คุณเคยมีประสบการณ์แบบแต่งไม่ออกมัย แบบหาสิ่งที่คุณอยากได้ไม่เจอเน?

MS : ไม่เลย ผมรู้ตลอดว่าผมต้องการอะไร มันเป็นเรื่องที่ชัดเจนจริงๆ ผมรู้วิธีอธิบายลักษณะเสียงแบบที่ผมอยากได้ แม้กระทั่งตอนผมอายุ 17 และตอนนั้นผมอธิบายเสียงที่ผมต้องการว่า “เป็นเสียงแบบ เอ่อ ลองนึกถึงนักร้องที่ไม่มีการดุดูสิ” ไม่ว่ามันจะหมายความว่ายังไงก็ตาม มันเป็นคำอธิบายของผม และคนที่ทำงานกับผมตอนนั้นก็เข้าใจบางส่วนของคำอธิบายนั้น มันเป็นเรื่องแบบก๊องๆ อยู่ในโพรงแบบ “อว้อ” (เขาทำเสียงซึ่งคล้ายกับชาวต๋องที่ต๋องของตัวเองจริงๆ) แบบเหมือนไม่มีการดุดู ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ผมจะอธิบายถึงมันว่ามีมีการดุดูอยู่ในนั้นนิดหนึ่งก็ตาม (ทุกคนหัวเราะ)

OD : เวลาแต่งเพลง คุณจะแต่งเองคนเดียวหรือเปล่า?

MS : ใช่ครับ และมันกลายเป็นเรื่องที่ทำง่ายมาก ผมสามารถแต่งเพลงหลายเพลงได้โดยใช้เวลาไม่ถึง 10 วัน เหตุผลก็คือ ผมเจอวิธีทำแบบนั้นและผมก็ยิ่งสังเกตเห็นด้วยว่า ยิ่งผมทำมันซับซ้อนเท่าไร กระบวนการต่างๆ มันก็ยิ่งซับซ้อนไปใหญ่ เพราะเวลาโปรดิวเซอร์ได้ฟังมันแล้ว เขาก็จะเปลี่ยนมันไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ แล้วผมก็จะบอกตัวเองว่า “แล้วกูเสียเวลา

ทำแบบนี้ทำไมวะ?” ดังนั้นผมก็จะแต่ง ออกมาแบบ อะ ท่อน Verse ท่อน Bridge ท่อน Chorus ท่อนโซโล่จบหนึ่งเพลง แล้วก็แต่งเพลงต่อไปด้วยขั้นตอนเดิม แค่นั้นเอง ไม่เกิน 10 วันผมก็ได้แล้ว 10 เพลง จากนั้นก็ปล่อยให้คนอื่นทำสิ่งที่เหลือ มันเป็นเรื่องของรสนิยมส่วนตัว คนนี้ชอบแบบนี้ อีกคนชอบแบบนั้น แต่พวกคุณก็สามารถผสมผสานความชอบต่างๆ ไปด้วยกันในแบบที่คนหนึ่งจะบอกว่า “อืม ใช่ๆ อืมใช่” แล้วทำไมผมต้องนั่งอยู่กับบ้านแต่งเพลงเป็นครึ่งปี เพลงที่ใครบางคนจะเอาไปเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นล่ะ

OD : คุณมีคดียุติประจำใจริบปล่าที่คุณใช้อยู่ในปัจจุบันนี้?

MS : ถ้าพูดเรื่องนี้ เกี่ยวกับผมพูดไม่หยุดเลยนะ แต่ถ้าเป็นเรื่องดนตรีล่ะก็ ผมว่าคงเป็น “จรรยาบรรณ” เพราะว่าถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้ว ผมจะไปเป็นอะไรอื่นได้ล่ะ? ถ้าไม่ทำอย่างนั้นแล้วจะขึ้นไปบนนั้นทำไมล่ะ (ขำขำ) มันรู้สึก

ดีนะเวลาเห็นคนเขาสนุก เห็นเขารู้อีก และซาบซึ้งกับสิ่งที่คุณเล่น คุณจะรู้สึกได้ สุดตมความรู้สึกของพวกเขาและบอกได้ว่าพวกเขาทำสิ่งที่คุณทำอยู่ และที่สำคัญมากคือ พวกเขาทำสิ่งเดียวกับที่ผมรักมันไม่ใช่แค่เรื่องของผมคนเดียว แต่เป็นทุกอย่าง เป็นเรื่องของทางเลือกชีวิต เลือกจังหวะเลือกเมโลดี้และอื่นๆ อื่นๆ อื่นๆ แล้วจิตวิญญาณดวงอื่นทุกดวงที่เข้าประตุนั้นมาก็คือส่วนหนึ่งของเอ่อ รสนิยมเดียวกัน เป็นเรื่องของมารีรสนิยมเหมือนกัน (หัวเราะ) คนที่เกลียดรสนิยมของคุณก็จะเกลียดคุณไปด้วย แค่นั้นแหละ

OD : คุณคิดเรื่องอะไรบ้างเวลาอัดโปรดิวซ์?

MS : นี่เป็นคำถามที่ผมหวังว่าผมจะสามารถตอบได้นะ ผมไม่ได้เก็บมันเป็นเรื่องลับนะ แต่ผมไม่รู้ว่าจะอธิบายมันยังไง และผมคงไม่มีวันเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในชีวิตนี้ด้วย มันก็แค่เป็นบางสิ่งที่ผมทำ ผมว่าทุกคนอิมโพรไวส์กันทั้งนั้น ก็แค่บางคนอิมโพรไวส์ได้ดีกว่า บางคนก็ไม่เก่งเท่า บางคนก็อยากจะทำอิมโพรไวส์ได้หรืออะไรก็ตาม อย่างหนึ่งที่ผมบอกได้คือ ผมรักการอิมโพรไวส์มากพอๆ กับที่ผมต้องเก็บ Theme ของเพลงเอาไว้ด้วย ผมชอบทั้งการมีโครงสร้างที่ชัดเจนและเล่นสิ่งใหม่เข้าไป ข้อดีของมันก็คือ ถ้าเราอิมโพรไวส์คุณจะทำมันได้ไม่ยาก และการเล่นเพลงเดิมก็จะสดใหม่อยู่เสมอ คุณจะเล่นเพลงเดิมไปได้อีกหลายต่อหลายปีเลย อย่างเพลง Rock Bottom เนี่ยคุณนึกออกมัยว่าคุณจะรู้สึกยังไง ถ้าต้องโซโล่แบบเดิมทุกครั้ง ผมจะใช้เพลงเดิมมาเป็นจุดที่ผมแหกออกไป สำหรับผมมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเองโดยไม่ได้วางแผน ผมสนุกที่ได้ทำแบบนั้น ผมเก็บองค์ประกอบหลักของเพลงไว้ แล้วผมก็ใส่สิ่งที่น่าประหลาดใจที่คนไม่คาดหมายเข้าไป บางครั้งผลที่ได้ก็ดีกว่าเดิม บางทีก็ไม่

ค่อยดีนัก แต่นั่นก็คือความสนุกสำหรับผม

OD : คุณแต่งเพลงในห้องเก็บของจริงหรือ?

MS : เอ่อ อย่าเข้าใจผิดนะ จริงๆ แล้วมันเป็นสิ่งที่ผมใช้จริงๆ เพราะผมไม่ต้องอยู่ต่อหน้าใคร ไม่มีใครทรมาน ไม่ต้องตื่นเต้น ไม่ต้องเคลื่อนไหว ก็ไม่มีใครทรมาน บ้า ผมเคยแต่งไว้สองชิ้นในห้องเก็บของ หนึ่งในนั้นก็คือ Lights Out อืม ไม่ใช่สิ ต้อง Love To Love ช่วงแรกๆของเพลง Love To Love ซึ่งไม่สามารถทำใหม่ (Reproduce) ได้ในสตูดิโอ พวกเราเลยต้องเอามันไปจากห้องนอนของผมจริงๆ แล้ว ห้องนอนคืออีกที่หนึ่งที่ผมจะแต่งเพลง แม้แต่ Ron Nevison ซึ่งเป็นยอดโปรดิวเซอร์คนหนึ่ง เขาก็ไม่สามารถทำมันใหม่ได้ เราเลยต้องเอาเสียงจาก Cassette ของผมไปใช้ในแผ่นเสียงชุดนั้นเลย อีกชิ้นหนึ่งคืออัลบั้ม Sharks ซึ่งผมแต่งที่บ้านใน Mexico ในห้องซักผ้า แต่งเพลงทั้งอัลบั้มใน 10 วัน เพลงหนึ่งในชุดนั้นชื่อ Hawaii ตลกนะ ผมแต่งเพลง Hawaii ตอนอยู่ที่ Mexico พวกเขาไม่สามารถทำมันใหม่ได้ เราเลยต้องเอามันไปจาก Mexico ไปยัง Hawaii ไปใช้ในอัลบั้ม Sharks (ทุกคนหัวเราะ)

OD : แล้วเรื่องศิลปะล่ะ คุณสนใจมัย?

MS : ผมมองดนตรีเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง

OD : เราหมายถึงศิลปะแขนงต่างๆ คุณสนใจอะไรบ้างมัย?

MS : เอ่อ ศิลปะการใช้ชีวิตมัยที่ผมสนใจ และคนที่ทำมันได้ดี ที่ชายผม (Rudolf) ก็เป็นหนึ่งในคนพวกนั้น เขาสามารถประสบความสำเร็จสูงสุดโดยทำงานไปน้อยที่สุด เขาเป็นศิลปินชีวิต 100% เลยจริงๆ

OD : อัลบั้มโปรดของคุณคือชุดไหนครับ หลังจากที่ทำเสร็จไปแล้ว แต่ยังไม่ฟังได้อีกหลายๆ ครั้ง?

MS : ผมไม่ฟังงานของตัวเองนะ พอผมทำเสร็จก็ถึงคราวของพวกคุณต้องฟังบ้างแล้ว (ทุกคนหัวเราะ) ขอให้สนุกนะ แต่ถ้าเป็นของคนอื่น ผมต้องบอกว่า อัลบั้มที่ผมฟังเป็นบ้าเป็นหลัง ซึ่งทุกวันนี้จะไม่ฟังแล้ว แต่ถ้าเทียบกับอัลบั้มอื่นๆ ละก็ ก็คือ Van Halen 1

OD : แล้วถ้าคุณต้องเล่นเพลงตัวเองในครั้งต่อไปล่ะ?

MS : ถ้าผมโชคดีพอจะมีชาวดิถีๆ ตอนเล่น ผมก็จะสนุกกับมันได้ ถ้าทุกอย่างลงตัวและผมได้เลือกเพลงที่ผมอยากเล่นที่สุด รวมทั้งมีนักดนตรีเก่งๆ เล่นด้วยละก็ ผมก็จะมีความสุข นักดนตรีที่ผมร่วมงานด้วยนั้น ไม่ทำงานล้ม มีช้อยๆวันอยู่คนหนึ่ง แต่นอกนั้นก็ไม่มีปัญหาเลย หรือถ้าเล่นอะไรพลาดมา อย่างน้อยผมก็ไม่รู้ว่าเขาพลาด แต่ผมก็ได้ยินพวกเขาบอกพอที่จะรู้สึกได้ถึง ความทุ่มเทของพวกเขา และไม่ใช่จากความดังของเสียง ซึ่งสามารถถูกกลืนไปได้ตลอดเวลา บางจุดบนเวที ก็บวมนั้น ผมไม่เห็นมีใครเล่นพลาดนะ ทั้งๆ ที่ผมก็เข้าใจว่าอะไรนะ ซึ่งแน่นอนว่าส่วนใหญ่จะวิจารณ์ตัวเองมากกว่า ถ้าผมเล่น

Exclusive Interview
Michael Schenker

ไม่ดี ผมก็ขอเดินลงจากเวทีดีกว่า เหวี่ยงกีตาร์ทิ้งแล้วเดินลงไปจากเวทีซะดีกว่า

OD : คุณมี CD สะสมไว้ฟังที่บ้านมั๊ย?

MS : อืม ผมก็มีเป็นเคซๆ ไม่ได้มีอัลบั้มนะ อย่าง Mix แบบที่ 1 Mix แบบที่ 2 ของเพลงของผม แบบว่า ผมมีห้องใต้ถนนที่เก็บของเพียบไปหมด แต่จริงๆ แล้ว สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมสนใจอย่างยิ่งและฟังแล้วฟังเล่าก็คือ **Van Halen 1** คุณรู้มั๊ย อย่างเพลง **Jamie's Cryin'** (แล้วเขาก็ทำเสียงกีตาร์ต่อ) ผมแทบจะรู้จักเพลงของ **Van Halen** ดีกว่าของตัวเองผมเองซะอีกนะ

OD : คุณรู้จักตัว Eddie เป็นมรส่วนตัวริปล่า?

MS : ครับ

OD : แล้วได้บอกซารีปล่าว่าคุณชอบ **Van Halen 1** มากขนาดนี้

MS : ก็น่าจะเคยบอกนะ ไม่รู้สิ ที่ตกลงก็คือ พวกเขาเคยเล่นเป็นวงเปิดให้เราที่ **Los Angeles** ตอนพวกเขาซ้อมกันและผมไปถึงที่นั่น เห็นพวกเขากำลังทำซาวด์เช็ค ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร และผมก็ไม่ได้ฟังเขาเล่นกันในคืนนั้นด้วย แต่พอถึงปี 1980 สิ่งเดียวที่ผมฟังก็คือวงนี้ตกลงมั๊ยล่ะ

OD : ช่วยพูดถึงกีตาร์รุ่นประจำตัวคุณตัวนี้หน่อยได้มั๊ย? ทำใ้คุณถึงเลือก **Dean**?

MS : ได้เลย ถ้าเปรียบเทียบกับรุ่นที่ผมใช้เมื่อก่อน (คนละยี่ห้อ) ตัวนี้จะหนักกว่า แน่นกว่า สายกีตาร์ก็สอดเข้าจากด้านหลังลำตัว ทำให้มันติดกับเนื้อไม้ ทำให้ได้เสียง Sustain มากขึ้น เนื้อไม้ส่งผล ต่อเสียงมากขึ้น ในทางที่ดีขึ้น เสียงหนักแน่นขึ้นและอุ่น ส่วนเรื่องอื่นอย่างเฟรียและอะไหล่พวกนี้ ผมไม่เคยสนใจอะไรมากตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมจะตัดสินใจเลือกเฟรียหรืออะไหล่พวกนี้ ผมจะไม่เคยสนใจอะไรมากตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมจะตัดสินใจเลือกเฟรียหรืออะไหล่พวกนี้ ผมจะไม่เคยสนใจอะไรมากตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผมจะตัดสินใจเลือกเฟรียหรืออะไหล่พวกนี้ ผมจะไม่เคยสนใจอะไรมากตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

OD : คุณช่วยพูดถึงเรื่องลำตัวที่ใหญ่กว่ากีตาร์ในอดีตของคุณอีกนิดได้มั๊ย? มันดียังไงครับที่ใหญ่ขึ้น?

MS : ลำตัวใหญ่ขึ้น ก็ให้ซาวด์ที่ใหญ่ขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่าตัวเล็กกว่าจะเสียงไม่ดีเท่าผมหมายถึง ถ้าคุณมีวิทย์ที่ใช้ลำโพงเล็ก กับอีกตัวที่ลำโพงใหญ่ๆ คุณจะอยากฟังตัวไหนมากกว่ากัน ฟังตัวใหญ่สบายๆ ได้เสียงเป็นต้น หรือจะมานั่งฟังตัวลำโพงเล็กเบาๆ เสียงทุ้มทุ้น หลีกๆ แล้วกีตาร์ตัวนี้มีน้ำหนักมากที่สุดที่ผมจะรับได้ และก็คุ้มที่จะยอมแบกน้ำหนักมัน

OD : แล้วทำไมต้องเป็นทรงตัว "V"?

อย่างเพลง **Rock Bottom** เนี่ย คุณนึกออกมั๊ยว่าคุณจะรู้สึกยังไง ถ้าต้องใช้สไตล์แบบเดิมทุกครั้ง ผมจะใช้เพลงเดิมมาเป็นจุดที่ผมแหกออกไป สำหรับผมมันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเองโดยไม่ได้วางแผน

MS : เอ่อ ทรงตัว "V" ไม่ได้เกี่ยวอะไรเลย ไม่มีเหตุผลอะไร โดยเฉพาะเกี่ยวกับการเลือกเล่น สีซาวด์ก็ได้แล้วแต่ใจจะเลยเช่นกัน มันแค่บังเอิญเป็นของมันเป็นมาอย่างนี้เอง บางที มันอาจเป็นสิ่งที่ถูกลิขิตมา บางทีมันอาจจะเป็นภาพสะท้อนตัวตนของผม ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม เท่าที่ผมบอกได้ก็คือ ตอนนั้นผมกำลังเล่นกีตาร์ **Les Paul** อยู่ แล้วพี่ชายผม (**Rudolf** มือกีตาร์วง **Scorpions**) ก็เหวี่ยงกีตาร์รูปตัว "V" ของเขา และผมก็ชอบซาวด์ของ **Leslie West** มากในขณะนั้น ถึงเขาจะใช้ **Les Paul Junior** หรืออะไรทำนองนั้นก็ตาม กีตาร์ตัวที่ผมเคยหิ้วมาเป็นรูปตัว "V" นั้นแหละเหตุผล แต่เสียงของมันคู่กับ **Marshall 50** วัตต์นั้นผมชอบมาก ผมหาเสียงที่ดีกว่านี้สำหรับผมจากคู่แข่งคนอื่นไม่ได้ และหลายปีที่ผ่านมาผมพบว่า ถ้าอะไรมันใช้ได้ดีอยู่แล้ว ก็อย่าไปซ่อม (เปลี่ยนแอมป์) มัน

OD : ตัวนี้ป็นไม้ Mahogany ริปล่า?

MS : ผมไม่รู้ละ ผมไม่รู้ตัวยี่ห้อว่าไม้ที่เขาเอามาทำกีตาร์มีกี่พันธุ์ชนิด ผมแค่ใช้หูฟังเพื่อเลือกมัน ผมไม่รู้จริงๆ ว่าตัวนี้เป็น Mahogani ริปล่า แต่ผมคิดว่าเป็นนะ

OD : มันเป็นกีตาร์ตัวหลักของคุณริปล่า?

MS : ก็เป็นตัวหลักตัวหนึ่งในสี่ตัว ในความคิดของผมก็คือ ผมจะเอาสองตัวไว้เล่นใน **America** อีกสองตัวไว้เล่นในยุโรป อีกสองตัวในญี่ปุ่น เพราะผมไม่อยากจะพกกีตาร์ตัวหลักตัวเดียวไปทุกที่ เพราะบางครั้งจะมีใครบางคนเอาของอย่างถูกกอล์ฟมาวางทับกีตาร์ผม แล้วผมก็ต้องเหวี่ยงแตก (ทุกคนหัวเราะ) แต่เดี๋ยวนี้ผมไม่ต้องกังวลเรื่องนี้แล้ว ตัวหลักของผมทุกตัวดีเท่ากันหมด ไม่ต่างกันเลย

OD : ปัจจุบันนี้คุณใช้ชีวิตอยู่ที่ไหนครับ? **German** หรือ **America**?

MS : **Limbo Land** (เขาเล่นคำ **Limbo** ซึ่งหมายถึง เวลาที่เป็นช่วงที่คุณบอกไม่ถูกว่าจะเกิดเรื่องร้ายหรือดีกับคุณ-ไม่มีสถานที่นั้นจริง)

OD : **Limbo Land** ไร่อครึบ? (กินงานหัวเราะ) มันเป็นยังไงครับที่ตอนนี้?

MS : มันก็อาจจะเป็นที่ที่น่าอยู่ก็ได้นะ แต่คุณไม่อยากไปหรอก (ทุกคนหัวเราะครืนใหญ่)

OD : ทำใ้พวกเขาไม่น่าจะอยากไปล่ะครับ?

MS : ก็เพราะว่าคุณจะทรงตัวลำบากมากๆ บนยอดรีวซึ่งเป็นพื้นที่ที่ **Limbo Land** ตั้งอยู่! ถ้าอยู่บนพื้นดินที่หนาแน่น เราจะทรงตัวได้ง่ายกว่ามาก แต่ที่พูดนี้ไม่ใช่เรื่องของการเล่นดนตรีนะ เป็นเรื่องของชีวิต ส่วนตัวผม คือผมอยู่ตรงกลางระหว่างสถานที่สองแห่ง ไม่รู้ว่าตัวเองเหมาะกับที่ไหน มันเหนื่อยนะ

OD : สุดท้ายนี้ คุณมีคำแนะนำอะไรสำหรับเยาวชนนักกีตาร์ชาวไทยมั๊ยครับ?

MS : ก็คงจะเป็น "จงก้าวต่อไป" มั้ง ไม่งั้นผมจะพูดอะไรละ หรือจะเป็น "อย่าสูบน้หรึนะ" (ทุกคนหัวเราะ) คือถ้าเราไม่ก้าวต่อไป เราก็จบผมเองก็คงจะเล่นกีตาร์อยู่ที่บ้านคนเดียวแล้ว

คงเป็นบทสัมภาษณ์ที่ทำให้หลายๆ คน ได้รู้จักตัว Michael ได้มากขึ้น แม้ไม่มีท่อน Lick ให้เล่น แต่สิ่งที่คิดจากข้างในนี้แหละ สำคัญสุด

